

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

De set en set

Marina Llansana Rosich

Andalusia,
capital
Barcelona

La rivalitat és cosa de dos, diuen. Però no sempre és veritat; Catalunya no ha entrat en el joc i en canvi la majoria de partits andalusos durant la campanya electoral han tornat a tirar de beta de la catalanofòbia. Malgrat la nostra indiferència, hem estat els protagonistes d'unes eleccions que no ens podrien ser més alienes.

Per citar-ne només un exemple: hem estat els protagonistes del vídeo electoral de Cs, que combinava en un muntatge unes declaracions de Gabriel Rufián, una cita d'un llibre de Jordi Pujol, un tall del programa *Bricoheroes* i una postal del Facebook de CiU de l'any 2013. Per arrencar a córrer.

El candidat del PP i actual president de la Junta d'Andalusia no ha parat de repetir durant la campanya que Pedro Sánchez cedeix al xantatge de l'independentisme. I Vox ha intentat aplicar-li a ell una mena de xantatge per un tret biogràfic imperdonable: Moreno és nascut a Barcelona. Un "deshonor" que, per cert, comparteix amb Enric Millo –allà es fa dir Enrique–, el secretari general d'Acció Exterior de la Junta d'Andalusia des de fa tres anys. L'únic candidat que no ha engegat el ventilador de porqueria contra Catalunya ha estat el del PSOE, Juan Espadas, potser per això les enquestes li auguren per avui un resultat pessim. Això sí, va demanar a Pedro Sánchez que evités fer cap reunió sobre el Catalangate amb Pere Aragonès per estalviar-se una foto incòmoda i Sánchez li ho va concedir, en un cas claríssim de *win-win*. Aquí tothom hi guanya menys els protagonistes involuntaris, és a dir: nosaltres.

El candidat del PP i actual president de la Junta d'Andalusia no ha parat de repetir durant la campanya que Pedro Sánchez cedeix al xantatge de l'independentisme. I Vox ha intentat aplicar-li a ell una mena de xantatge per un tret biogràfic imperdonable: Moreno és nascut a Barcelona. Un "deshonor" que, per cert, comparteix amb Enric Millo –allà es fa dir Enrique–, el secretari general d'Acció Exterior de la Junta d'Andalusia des de fa tres anys. L'únic candidat que no ha engegat el ventilador de porqueria contra Catalunya ha estat el del PSOE, Juan Espadas, potser per això les enquestes li auguren per avui un resultat pessim. Això sí, va demanar a Pedro Sánchez que evités fer cap reunió sobre el Catalangate amb Pere Aragonès per estalviar-se una foto incòmoda i Sánchez li ho va concedir, en un cas claríssim de *win-win*. Aquí tothom hi guanya menys els protagonistes involuntaris, és a dir: nosaltres.

EDITORIAL

Acabar l'L9: més que una línia de metro

El govern reprèn les obres del tram central de la línia 9 del metro de l'àrea metropolitana de Barcelona que estaven aturades des del 2011. Serà l'obra pública en marxa més gran, amb més pressupost i més complexa de Catalunya. Tot el projecte dels ramals de l'L9 i L10 des del nord de Barcelona fins al sud i l'aeroport del Prat, connectant amb el Vallès haurà estat l'obra pública més gran realitzada a Catalunya i per la Generalitat. Finalitzar-la esdevé, doncs, no només una necessitat per al transport públic, la interconnexió de tota l'àrea metropolitana i la contribució a la descarbonització de la contaminada ciutat, sinó també la culminació d'un projecte de país. Haurà estat una obra que ha viscut

desavinences institucionals, que ha avançat arran dels grans consensos entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, i que s'ha aturat també arran de les retallades econòmiques de l'administració catalana. Entre d'altres, perquè és de gran dificultat tècnica amb un túnel molt més enfonsat que les altres línies que creua. Tres dècades d'avenços en l'obra i d'aturades que culminaran el 2028.

Una represa d'obres que coincideix en ple debat sobre el grau d'inversió i execució de les obres públiques, després de saber-se que l'Estat només acaba fent un terç de les que projecta a Catalunya. El simbolisme de tornar a posar en marxa la tuneladora va més enllà, perquè el govern

ha recordat que tot i les seves limitades capacitats de recaptació, la Generalitat executa un 71% de les inversions en infraestructures i fins al 95% de les actuacions del sector públic en general. Després de diverses excuses, l'Estat ha acabat acusant l'administració catalana de poc col·laboradora en la tramitació de projectes, malgrat que per acabar d'empenyer la B-40 al Vallès proposa cedir a la Generalitat la gestió d'una obra que ha estat incapaç de projectar en dues dècades. Mentre que el Ministeri de Foment allarga projectes eternament, Territori comença a planificar les connexions tren-tramvia al Bages, el Pirineu, la Costa Brava i l'Ebre, perquè les necessitats de mobilitat no pararan de créixer arreu.

La foto

Vaques escaladores. Guiades pels pagesos, un ramat d'unes 500 vaques van iniciar ahir a Suïssa l'escalada d'un estret camí per a l'estada d'estiu, amb un desnivell de 600 metres ■ EFE

La frase del dia

Chris Evans

ACTOR

“La història de l'ésser humà és de constant despertar social i creixement, i els homòfobs s'extingiran com els dinosaures”

Keep calm

M' ho diu el meu amic, el que s'ha fet gran. “Fer-se gran, cansa.” Deu tenir raó. La biologia ens crea els seus paranys per a cada ocasió. Em fa pensar en el que li solia dir el cineasta suec, Ingmar Bergman, quan, passada la vuitantena, van enregistrar unes converses amb la filla que va tenir amb l'actriu Liv Ullmann. La filla (Linn Ullman) ha escrit un llibre extraordinari que és una festa d'intel·ligència narrativa i d'exercici de memòria personal que s'ha publicat en català amb el títol d'*Inquiets* (editorial Les Hores). El vell Bergman, en les gravacions que la filla ha rescatat, li explicava que, efectivament, fer-se

Fer-se gran

Miquel Berga

gran “és una feinada” i, d'aquí, el cansament. I encara hi afegia que es tractava d'una feinada sense cap glamur i que, per acabar-ho d'adobar, requeria un munt d'hores. Davant de la situació, l'octogenari Bergman es feia un test cada matí, abans de llevar-se: Comptava les diverses xacres que amb tota probabilitat li amargarien el dia (el maluc entumit, les molèsties al ventre, l'enyor i el desconsol per l'absència de l'Ingrid, els mals de queixal...). Si no en comptava més de vuit –una molèstia per dècada– feia com si res. Si en comptava més de vuit, es quedava al llit. Veig que aquesta història no acaba d'animar el meu amic, el

que s'ha fet gran. Li fa pensar massa en el que li ha recomanat el metge, un empordanès sorneguer. Diu que li ha aconsellat fer les mateixes coses de sempre: “Vostè corria maratons? No? Doncs ha de seguir fent-ho: no corri maratons.” Molta conya marinera, es queixa el meu amic, però qui es fa vell soc jo! El veig a punt de deprimir-se i m'afanyo a oferir-li alguna reflexió consoladora. Em ve al cap el que va declarar el gran Maurice Chevalier al *New York Times* el dia que va fer setanta-dos anys i li van preguntar com ho portava: “No, no, fer-se gran no està pas tan malament... sobretot quan consideres l'alternativa.” Maurice: Canotier!